

Uitspraken 2004

De volledige teksten van de uitspraken van de Raad van Tucht en het College van Beroep voor het bedrijfsleven zijn tegen kopieerkosten te bestellen bij de NIVRA-bibliotheek, fax 020-3010321, e-mail bibliotheek@nivra.nl. U kunt zich ook abonneren op de uitgave Jurisprudentie Tuchtrechtspraak door schriftelijke opgave aan de abonnementenadministratie van het NIVRA. De geanonimiseerde volledige teksten van de in 'de Accountant' gepubliceerde uitspraken worden dan automatisch toegezonden. Abonnementen kunnen elke maand ingaan. De abonnementsprijs bedraagt € 57 voor een periode van twaalf maanden. Niet gepubliceerde samenvattingen van de uitspraken kunt u vinden op www.nivra.nl.

65 Raad van Tucht Amsterdam en het College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2004-65

Consolidatie, goedkeurende verklaring

In 1993 zijn door klagers de aandelen van DEF verkocht en overgedragen aan Holdingmaatschappij GHI. Tussen klagers en GHI is een meningsverschil gerezen ten aanzien van de jaarrekening 1993 van DEF, die een verlies vertoonde van f 13.434.473. Door klagers en GHI zijn bindend adviseurs aangewezen om dit verschil van mening te beslechten. De commissie van bindend adviseurs heeft op 19 augustus 2002 haar bindend advies uitgebracht.

De betrokken registeraccountant Y heeft vanaf 1995 werkzaamheden verricht ten behoeve van GHI, in welk verband hij onder andere de hierna te noemen brief heeft opgesteld. Een op briefpapier van RST Accountants gestelde brief van 3 januari 1996 van betrokkene Y en X RA aan Holdingmaatschappij GHI, die aan het hoofd de mededeling 'vertrouwelijk' voert, en die onder meer het volgende inhoudt:

Wij hebben in het voorjaar van 1994 een dossierreview uitgevoerd bij de toenmalige accountant van de DEF-groep, UWV te H, op de door haar uitgebrachte geconsolideerde jaarrekening 1993 van DEF teneinde een deugdelijke grondslag te verkrijgen voor het meeconsolideren van de balans van de DEF-groep in de geconsolideerde jaarrekening van Holdingmaatschappij GHI. De resultaten van de DEF-groep over 1993 zijn overigens niet meegeconsolideerd in laatstgenoemde jaarrekening vanwege de geringe invloed die in 1993 nog kon worden uitgeoefend door de GHI-groep; de DEF-groep werd immers pas in de loop van 1993 overgenomen. Op basis van dit dossierreview onderschrijven wij de

door UVW afgegeven goedkeurende verklaring. (...) RST Accountants, namens deze, (handtekening) X RA (handtekening) Y RA

De klacht behelst onder andere de volgende verwijten:

- Ten onrechte heeft betrokkene een goedkeurende verklaring bij de jaarrekening 1993 van GHI afgegeven.
- De mededeling van 3 januari 1996 van betrokkene aan GHI bevat een aantal onjuistheden, is misleidend en is duidelijk bedoeld om de bindend adviseurs om de tuin te leiden.

Omtrent de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de raad als volgt. Gelet op de onweersproken door betrokkene ten verweer aangevoerde stelling dat hij pas vanaf 1 oktober 1995 werkzaamheden heeft verricht ten behoeve van GHI, faalt klachtonderdeel a. Klachtonderdeel b faalt eveneens omdat niet is gebleken dat de betrokkene een gegronde tuchtrechtelijk verwijt valt te maken van de in zijn brief van 3 januari 1996 gedane mededelingen. De raad verklaart de klacht in alle onderdelen ongegrond.

Klagers zijn tegen de uitspraak in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven.

Het college oordeelt als volgt. Klagers hebben aangevoerd dat de Raad van Tucht ten onrechte niet heeft beslist op de klacht dat ten onrechte een goedkeurende verklaring bij de jaarrekening 1993 van DEF is afgegeven. Het college stelt voorop dat Y bedoelde verklaring niet heeft afgegeven. Voor zover klagers willen betogen dat de brief van 3 januari

1996 op één lijn moet worden gesteld met een goedkeurende verklaring van evengenoemde jaarrekening, volgt het college klagers hierin niet. Uit de brief van 3 januari 1996 blijkt dat een review is verricht met het oog op meeconsolidatie van de balans van DEF per ultimo 1993. Niet blijkt dat Y de jaarrekening 1993 van laatstgenoemde vennootschap integraal heeft gecontroleerd en op grond daarvan heeft (vast)gesteld dat daarbij terecht een goedkeurende verklaring is afgegeven. De brief is ook niet opgesteld in de vorm van een goedkeurende verklaring en blijktens het vertrouwelijke karakter van deze brief heeft Y ook niet een verklaring bij een verantwoording af te geven of de juistheid van zodanige verklaring te bevestigen. Het college verwerpt het beroep.

66 Raad van Tucht Amsterdam en het College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2004-66

Onpartijdigheid bindend adviseur

Tussen klagers en GHI is een meningsverschil gerezen ten aanzien van de jaarrekening 1993 van DEF, die een verlies vertoonde van f 13.434.473. Door klagers en GHI is een commissie van bindend adviseurs aangewezen om dit verschil van mening te beslechten (zie JT 2004-65). Door de partij waartoe klagers behoorden is betrokkene Z RA aangewezen als bindend adviseur. Een brief van 30 mei 1996 van de griffier van de commissie van bindend adviseurs aan beide partijen houdt onder meer het volgende in:

"Aan de heer Z is recent duidelijk geworden dat hij een van de commissarissen van partij GHI persoonlijk kent. Dit betreft de heer Q, die voor zover bindend

adviseurs weten geen familie van verweerders is. De heer Z is van mening dat deze relatie voor hem geen beletsel vormt in de onderhavige procedure als onafhankelijk bindend adviseur te kunnen blijven functioneren. Ook de betrokken commissaris heeft tegenover hem te kennen gegeven hiertegen geen bezwaar te hebben. Bindend adviseurs zijn echter van oordeel dat de heer Z slechts met instemming van partijen in deze zaak als bindend adviseur zal kunnen blijven optreden. Ik verzoek partijen zich binnen twee weken na heden zich hierover schriftelijk uit te laten." Beide partijen hebben in antwoord op de hiervoor genoemde brief schriftelijk ervan kennis gegeven geen bezwaar te hebben tegen het continueren van de werkzaamheden van betrokkene als lid van de commissie van bindend adviseurs.

De klacht behelst onder andere het volgende verwijt. Betrokkene heeft gehandeld in strijd met artikel 5 en 9 van de GBR-1994 door niet zelf de beslissing te nemen zich terug te trekken als bindend adviseur nadat hij had gemerkt dat hij een bestuurslid van GHI persoonlijk kende, maar de beslissing dienaangaande aan partijen over te laten.

De raad oordeelt als volgt. Het karakter van de werkzaamheden van een commissie van bindend adviseurs brengt voorts mee dat de werkzaamheden die een registeraccountant als lid van zo een commissie verricht, niet kunnen worden aangemerkt als te zijn verricht in de hoedanigheid van openbaar accountant in de zin van de GBR-1994 mitsdien beperkt tot de vraag of sprake is van gedragingen, die aan de betrokkene persoonlijk kunnen worden toegeschreven, welke schadelijk zijn voor de eer van de stand der registeraccountants als bedoeld in artikel 5 van de GBR-1994. Ten aanzien van de klacht overweegt de raad dat niet valt in te zien waarom betrokkene niet zou hebben mogen volstaan met het mededelen aan partijen van de omstandigheid dat hij een lid van de raad van commissarissen van GHI persoonlijk kende en hun vervolgens de vraag voorleggen of zij bezwaar maakten tegen zijn verder functioneren als bindend adviseur. Hetgeen ter motivering van de klacht is aangevoerd door de klagers, die geen bezwaar hebben gemaakt tegen het continueren van betrokkene's werkzaamheden toen hun voormelde vraag werd voorgelegd, is onvoldoende om dit klachtonderdeel te dragen. De raad verklaart de klacht in alle onderdelen ongegrond.

Klagers zijn tegen de uitspraak in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven.

Het college oordeelt als volgt. Klagers hebben in beroep hun standpunt gehandhaafd dat Z in de bindend adviesprocedure blijkt heeft gegeven van partijdigheid. Het college onderschrijft niet het standpunt van klagers dat Z zich eigener beweging had moeten verschonen als bindend adviseur. De omstandigheid dat Z zich niet aanstonds heeft gerealiseerd dat hij een commissaris van GHI persoonlijk kende, geeft geen voeding aan de gedachte dat tussen Z en deze commissaris een band bestond die zo sterk was, dat deze afbreuk zou doen aan de onpartijdigheid van Z. De omstandigheid dat onder meer klagers desgevraagd uitdrukkelijk hebben verklaard achter het aanblijven van Z als bindend adviseur te staan, doet zien dat klagers toentertijd evenmin aanleiding zagen voor twijfel aan de onpartijdigheid van Z. Onder deze omstandigheden kunnen klagers de onpartijdigheid van Z naar het oordeel van het college niet alsnog met vrucht in twijfel trekken op grond van diens band met een commissaris van GHI. Het college verwerpt het beroep.

67 Raad van Tucht Amsterdam - JT 2004-67

Klacht gericht tegen accountantskantoor

OPR Registeraccountants en OPR Belastingadviseurs hebben voor klaagster ABC, bepaalde werkzaamheden verricht. De betrokken registeraccountant Y maakte deel uit van de maatschap OPR Registeraccountants en heeft uit dien hoofde bepaalde werkzaamheden voor klaagster verricht. Betrokkene heeft onder meer bemoeienis gehad met het samenstellen van de jaarrekening van klaagster over 1993. In het klaagschrift zijn onder andere de volgende samengevatte klachten te herkennen:

- In strijd met hetgeen in voormelde overeenkomst was afgesproken heeft betrokkene in 1993 en 1994 geen juiste BTW-aangifte gedaan voor klaagster.
- Een schrijven van klaagster van 17 augustus 1999 aan OPR Accountants was op 19 maart 2001 nog niet beantwoord.
- Uit de brief van OPR van 20 juli 2001 blijkt dat door OPR ongevraagd werkzaamheden zijn verricht; immers had klaagster de opdracht aan OPR al bij brief van 19 maart 2001 ingetrokken.
- Bij herhaling is om teruggave verzocht van de aan betrokkene ter beschikking gestelde stukken voor de jaarrekening van 1992 en 1993; teruggave bleek onmogelijk omdat de

stukken kwijt waren; dat de stukken geen zeven jaar zijn bewaard is in strijd met de gedragsregels.

De raad oordeelt als volgt. Namens klaagster is ter zitting door haar advocaat te kennen gegeven dat de klacht aldus moet worden opgevat dat deze alleen is gericht tegen betrokkene Y RA en niet mede tegen OPR Registeraccountants, OPR Accountants en Adviseurs of OPR Belastingadviseurs. Dit brengt mee dat de klachtonderdelen (b) en (c) onbesproken kunnen blijven. Het klachtonderdeel (a) faalt reeds omdat het bestaan van de overeenkomst die door klaagster aan deze onderdelen van de klacht ten grondslag is gelegd, niet aannemelijk is geworden. Met betrekking tot klachtonderdeel (d) heeft betrokkene gesteld dat hij pas in maart 2002 als accountant op de hoogte is gesteld van de problematiek over de jaren 1992 en 1993 en dat de dossiers over die jaren na zeven jaar zijn geschoond en grotendeels zijn vernietigd. In het licht van dit verweer valt niet in te zien dat het in klachtonderdeel (d) gestelde klachtwaardig handelen van betrokkene zou opleveren. De raad komt in verband met het vorenoverwogene tot de slotsom dat geen van de door klaagster geformuleerde klachtonderdelen doel treft, zodat de klacht ongegrond dient te worden verklaard.

68 Raad van Tucht Den Haag - JT 2004-68

Aanlegkosten activeren, geheimhoudingsplicht geldt niet tegenover de raad

De betrokken registeraccountant X is werkzaam op accountantskantoor RST. Klager bedrijft als eenmanszaak de teelt van groenten, waaronder asperges, prei en aardappelen. Betrokkene had van klager een doorlopende opdracht tot het samenstellen van de jaarrekening en het verzorgen van belastingaangiften. Op het kantoor van RST werd ook de loonadministratie voor klager verzorgd. In 1996, 1997 en 1998 heeft klager gebruikgemaakt van arbeidskrachten die bemiddeld waren door het bureau MNO gevestigd in Polen. In 2001 heeft de belastingdienst een boekenonderzoek bij klager ingesteld. Dit onderzoek leidde tot een verslag van 6 augustus 2001. Op grond daarvan zijn aan klager naheffingsaanslagen opgelegd ter zake van omzetbelasting en loonbelasting respectievelijk ter zake van facturen, betaald aan buitenlandse ondernemingen en lonen, betaald aan buitenlandse werknemers. ►

Annotatie bij JT 2004-68

Belangwekkend in deze zaak is het verwijt dat de Raad van Tucht *ambtshalve* maakt. Dit aspect is ook aan de orde geweest bij JT 2004-35. In die zaak constateerde de raad een mislag die de raad niet beoordeelde omdat daarover niet was geklaagd, zodat de raad hierover geen beslissing kon geven. In de beroepszaak wees klager er op dat de raad de mislag ambtshalve in behandeling had kunnen nemen, maar het College van Beroep voor het bedrijfsleven meende dat de raad daartoe kennelijk geen aanleiding had gezien. Dat was echter niet de reden die de raad had gegeven; deze had in feite gesteld dat hij het niet *mocht*.

In het onderhavige geval verwijt de raad betrokkene dat deze de raad tijdens de procedure mondjesmaat heeft ingelicht over de feitelijke gang van zaken; daarover kon uiteraard niet tevoren worden geklaagd. Waarom een belemmering in de tuchtprocedure wel tot een ambtshalve verwijt kan leiden en een mislag waarover niet is geklaagd *niet* ambtshalve in behandeling kan worden genomen, blijft voorshands onduidelijk.

Hans Blokdijk

De klacht omvat het verwijt dat betrokkene is tekortgeschoten in zijn taakuitoefening, daar hij fouten heeft gemaakt in de opgestelde jaarrekeningen van de jaren 1996, 1997 en 1998. De klacht is uitgewerkt in specifieke verwijten ten aanzien van posten in de jaarrekeningen, welke de raad hierna zal bespreken.

Het eerste verwijt betreft de verwerking in de jaarrekening 1998 van de kosten van aanleg van één hectare asperges. Klager verwijt betrokkene dat de kosten van aanleg niet zijn geactiveerd, daar de asperge-opstand volgens de fiscale landbouwnormen in de loop de jaren dient te worden afgeschreven. Betrokkene heeft daartegen aangevoerd dat klager over diverse percelen grond beschikte, welke hij alle in gebruik heeft voor de duur van steeds een jaar. Klager had geen grond in eigendom en toonde geen akte die hem recht gaf op voortduren van zijn gebruik van ommekomst na het gebruiksjaar. De raad is van oordeel dat betrokkene bij het samenstellen van de jaarrekening dieper had moeten doorvragen met het oog op het ook voor hem kenbare gegeven dat asperge-opstand een plantopstand voor meer jaren betreft, zodat klager reden moest hebben te verwachten dat zijn gebruik jaren zou voortduren. De raad acht het een mislag dat betrokkene de desbetreffende aanlegkosten niet heeft geactiveerd, voor zover toe te rekenen aan volgende jaren. Een ander verwijt heeft betrekking op het door de belastingdienst uitgevoerde boekenonderzoek. Klager beroept zich op de naheffingen welke zijn

terug te voeren op de relatie met MNO. Klager verwijt betrokkene dat hij die constructie heeft aangeraden. Uit het verhandelde ter zitting is naar voren gekomen dat de betrokkenheid van verweerders kantoor met het bedrijf MNO aanmerkelijk groter was dan betrokkene aanvankelijk aan de raad had voorgespiegeld. Deze voorspiegeling acht de raad onjuist, omdat het de betrokkene niet betaamt op een dergelijke wijze de raad onjuist in te lichten over zaken waarover een klacht is ingediend. Tegenover de raad geldt immers geen geheimhoudingsplicht. Anderzijds is niet aannemelijk geworden dat betrokkene de constructie met MNO heeft aangeraden. Het vorengaande leidt tot de slotsom dat de raad de klacht gegrond acht voor zover deze betrekking heeft op het verwijt ter zake van het verwerken van de kosten van

de asperge-aanleg. Voor het overige is de klacht ongegrond. Ambtshalve verwijt de raad verder evenwel ook de onjuiste voorstelling van zaken die hij aanvankelijk aan de raad heeft gepresenteerd. De raad legt ter zake als maatregel op een schriftelijke waarschuwing.

69 Raad van Tucht Den Haag - JT 2004-69

Aanzetten tot tekenen van een schuldbekentenis, tijdige deponeering van jaarrekeningen

Klager is per 1 januari 1999 een samenwerking aangegaan met G, voor het uitoefenen van een assurantiebedrijf in leven- en schadeverzekeringen. Met ingang van 1 januari 2001 is de betrokken registeraccountant Y, verbonden aan RST Accountants, de accountant van het samenwerkingsverband geweest. Per december 1999 is het samenwerkingsverband gesplitst in G Adviesgroep Leven v.o.f. en G Adviesgroep Schade v.o.f. In beide vennootschappen waren klager en G de vennoten. De vennootschapsakten inzake Leven en Schade zijn eerst getekend op 12 juni 2001, tijdens een bespreking waarbij klager, G en betrokkene aanwezig waren. Bij die gelegenheid zijn ook de jaarrekeningen over 1999 van deze vennootschappen door de vennoten getekend. Op diezelfde datum heeft klager een onderhandse schuldbekentenis met borgstelling ten gunste van G ondertekend. De klacht luidt onder andere als volgt: Betrokkene Y heeft gehandeld in strijd met de zorgvuldigheid welke een registeraccountant betaamt:

Annotatie bij JT 2004-69

Klager heeft als één van de bezwaren tegen betrokkene aangevoerd dat deze na het einde van de samenwerking het (tegengesteld) belang van de beide vennoten is blijven dienen. Dat blijkt niet het geval geweest te zijn, maar toch rijst de algemene vraag: mag dat dan niet? In JT 1993-19, dus nog vóór de wetswijziging van 1993, stelt de Raad van Tucht dat de stelling dat dit te enen male niet is toegestaan, in zijn algemeenheid onjuist is. In dat geval is overigens van enig tegenstrijdig belang niet gebleken, zodat de raad toen geen normen heeft geformuleerd waaraan een dergelijk optreden zou behoren te voldoen. Een vraag blijft dus, hoe de tuchtrechter daar heden ten dage over zou denken. In elk geval is het verstandig één der partijen aan te raden een andere adviseur aan te trekken, zoals blijkbaar in het onderhavige geval ook is geschied.

Hans Blokdijk

- door partijen niet te wijzen op de verplichting van tijdige deponering van jaarrekeningen;
- door een partij in de samenwerking onevenredig te bevoordelen;

Betrokkene heeft tevens gehandeld in strijd met de eer van stand:

- door het aanzetten tot het aangaan van een schuldbekentenis zonder zich van de schuld te vergewissen;
- door bij en na het einde van de samenwerking het tegengesteld belang van beide ex-vennoten te dienen, zonder zich aan beide vennoten te onttrekken.

De raad oordeelt als volgt. Dat betrokkene klager onder druk zou hebben gezet om de schuldbekentenis te ondertekenen, is naar het oordeel van de raad niet aannemelijk geworden. Klager heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene de jaarrekeningen van de samenwerkingsverbanden alleen met G en niet met klager heeft besproken. Dat betrokkene de vennoten niet zou hebben gewezen op de deponeringsplicht is evenmin aannemelijk geworden. Veeleer is aannemelijk, zoals betrokkene aanvoert, dat hij de vennoten bij herhaling op die plicht heeft gewezen, juist tegen de achtergrond van de achterstand in hun administratie. Ten slotte heeft klager niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene na het einde van de samenwerking tussen klager en G het tegengesteld belang van de beide vennoten is blijven dienen. De slotsom uit al hetgeen hiervoor is overwogen, is dat de klacht in alle onderdelen ongegrond moet worden verklaard.

70 Raad van Tucht Amsterdam - JT 2004-70

Beëindiging samenwerking, tegenstrijdig advies

De betrokken accountants zijn X RA en W AA van het accountantskantoor OPR. Klager en zijn partner B bewonen een rijksmonument. Begin 2001 heeft B bij OPR geïnformeerd naar de fiscale aftrekbaarheid van de kosten van onderhoud van een dergelijk monument. Hierover heeft mr S van OPR een memo uitgebracht aan B. Op 23 maart 2001 vond een bespreking plaats ten huize van B met betrokkenen. Klager was bij deze bespreking niet aanwezig, maar hij was wel in huis en heeft na het einde van de bespreking aan betrokkene gevraagd of er een relatie was tussen de WOZ-waarde en de fiscale aftrekbaarheid van onderhoudskosten van een monument. Betrokkenen hebben de vraag van klager doorgeleid aan

subsidiedeskundige U van OPR. Deze heeft op 6 april 2001 klager gebeld en hem gezegd dat 'de fiscus alleen naar het subsidieplaatje kijkt', waaruit klager heeft afgeleid dat er geen relatie was tussen de WOZ-waarde en de fiscale aftrekbaarheid van onderhoudskosten. In december 2001 heeft klager ontdekt dat er waarschijnlijk wel een relatie was tussen de WOZ-waarde en de fiscale aftrekbaarheid van onderhoudskosten van een rijksmonument. Na enige brieven van klager heeft mr T van OPR aan klager medegedeeld dat er inderdaad een relatie bestond, maar dat in zijn visie klager gebaat was bij een lage WOZ-waarde. Voor het advies van T is aan klager een declaratie gestuurd. Klager heeft geweigerd deze te betalen, omdat het advies in zijn ogen niets anders inhield dan het rechtzetten van het onjuiste advies van U. Hierop heeft zich een uitgebreide correspondentie ontsponnen tussen klager en OPR, die er uiteindelijk in heeft geresulteerd dat alle openstaande declaraties zijn gecrediteerd.

De klacht luidt onder andere als volgt. Van een professionele organisatie mag parate kennis worden verwacht omtrent de fiscale consequenties van het bezit van een monument. De termijnen die zijn verlopen voordat brieven van klager zijn beantwoord waren buiten proportie lang en daarmee uiterst klantvriendelijk. Het toegeven van een foute advisering betekent voor betrokkene X blijkbaar het beëindigen van de samenwerking. Dit is niet alleen niet sportief maar ook onbehoorlijk. De raad oordeelt als volgt. Voor zover de klacht inhoudt dat betrokkenen niet op de hoogte zijn van fiscale regelgeving, geldt dat dit door betrokkenen gemotiveerd is weersproken en niet aannemelijk is geworden dat dit een tuchtrechtelijk verwijt oplevert. De wijze waarop door betrokkenen de correspondentie met klager is gevoerd, is naar het oordeel van de raad niet onzorgvuldig geweest. Met name de termijnen waarbinnen is gereageerd op brieven van klager zijn niet als onredelijk lang te kwalificeren. Dat betrokkene X uiteindelijk de relatie met klager heeft opgezegd, is gelet op de omstandigheid dat inmiddels het voor het continueren van de relatie benodigde wederzijdse vertrouwen was verdwenen, niet tuchtrechtelijk verwijtbaar. Er kan hooguit worden gesproken van een misverstand, dat zijn wortels vindt in de omstandigheid dat klager aan betrokkenen vragen heeft gesteld over fiscale aspecten rond het bezit van een rijksmonument, terwijl ook zijn partner - blijkbaar zonder overleg met klager - al eerder dergelijke

vragen aan (een andere medewerker van) OPR voorgelegd. De raad verklaart de klacht in alle onderdelen ongegrond.

71 Raad van Tucht Den Haag en het College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2004-71

Eer van stand, accountantskantoor treed op als incassobureau

De betrokken registeraccountants zijn Y en Z. Klagers echtgenote mevrouw B heeft een onderneming gedreven onder de naam Dansen Partycentrum ABC. Sedert medio 1999 heeft het kantoor van betrokkenen, XYZ Groep, opdracht van B tot dienstverlening op het gebied van accountancy en fiscale advisering. B heeft aan betrokkenen op zeker moment toestemming verleend om les gelden van cursisten te ontvangen op de bankrekening van XYZ Groep zulks ter voldoening van openstaande declaraties wegens verrichte accountantswerkzaamheden. Betrokkenen hebben ter uitvoering daarvan in de loop van 1999 door middel van automatische incasso gelden van cursisten geïncasseerd tot een bedrag van omstreeks f 9.000. Wegens bezwaren van cursisten zijn 22 bedragen terugbetaald, waarmee een bedrag van omstreeks f 2.000 gemoeid was. Bij brief van 3 november 1999 heeft klager aan betrokkenen verzocht om herstel van de geïncasseerde bedragen binnen twee dagen nadien. Betrokkenen hebben hieraan geen gevolg gegeven. De klacht behelst onder andere het volgende verwijt. Klager verwijt betrokkenen dat zij schade toebrengen aan de eer van stand der registeraccountants door de les gelden van de cursisten van B op hun kantoorekening te incasseren ter voldoening van hun openstaande facturen. De raad oordeelt als volgt. Vaststaat dat betrokkenen hebben meegewerkt aan een constructie, waarbij door het kantoor van betrokkenen op een eigen rekening gelden zijn geïncasseerd van debiteuren van de onderneming van B. De raad acht het schadelijk voor de eer van de stand der registeraccountants wanneer zoals hier een accountantskantoor optreedt als incasso-organisatie voor de klant, op een wijze waarbij het kantoor gebruik maakt van de met zijn bankier getroffen automatische incassoregeling om incassomachtigingen van debiteuren van de klant te effectueren. De registeraccountant wekt aldus bij die debiteuren en andere derden verwarring ten aanzien van zijn positie en ten aan- ►

zien van de geldigheid van hun betalingen. De raad verklaart de klacht gegrond en legt ter zake aan Y en X de maatregel op van schriftelijke waarschuwing.

Betrokkenen zijn tegen de uitspraak in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Betrokkene Y heeft aangevoerd dat zijn betrokkenheid bij de zaken van mevrouw B beperkt was gebleven tot het werken van haar als cliënte voor de XYZ Groep. Het college volgt Y in diens betoog, dat het gebrek aan betrokkenheid zijnerzijds meebrengt dat hem tuchtrechtelijk geen verwijt van de gemaakte betalingsafpraak te maken valt. Het beroep van Y is dus gegrond en de tegen hem ingediende klacht dient alsnog

ongegegrond te worden verklaard. De betrokken registeraccountant Z heeft door het maken van de betalingsafpraak voor de XYZ Groep een bevoorrechte positie gecreëerd doordat het automatisch te incasseren lesgeld bij de XYZ Groep terecht kwam en derhalve niet kon dienen tot voldoening van andere debiteuren. Hoewel het gerechtvaardigd is dat een accountantskantoor, als op winst gerichte onderneming, uit zakelijke motieven tracht betaling van hem verschuldigde bedragen te waarborgen, is het gebruik van het in casu hiertoe gehanteerde middel zodanig oneigenlijk, dat het niet in overeenstemming te brengen valt met de uit artikel 5 GBR-1994 voor Z voortvloeiende gedragsnorm. Een machtiging tot automatische incasso strekt er immers toe om

een crediteur het recht te geven verschuldigde bedragen rechtstreeks te innen. Leerlingen van de dansschool hoeven er bij het verstrekken van een dergelijke machtiging geen rekening mee te houden dat, in hun beleving willekeurige, derden die geen enkele functie vervullen bij de dienstverlening waar de verschuldigde bedragen een wederprestatie voor vormen, in staat worden gesteld bedoelde bedragen te innen. Zeker wanneer bedoelde derde, waarvan de cursist niet eerder dan door een bankafschrift de naam hoeft te vernemen, een accountantskantoor betreft, is sprake van een situatie die de raad van tucht terecht als verwarrend heeft gekenschetst en die voor de eer van stand schadelijk is. Het beroep van Z dient dan ook te worden verworpen. ■